

mértékben, a mennyiben igényelhetem. Nem éppen fényben, de elég kényelemmel élek, gondoktól menten, és mindig bírok némi felesleggel, mit barátaimmal megoszthatok. Van-e sok rendbeli ur herczeg, ki ezzel dicsekedhetnék?”

A herczeg homlokát borús redőkbe vonta.

„Kemle ur,“ — viszonzá — „önnek igaza lehet, de én elhatároztam, ön magam iránt lekötelezni. Ne kérje okaimat, elég, hogy akarom! Két kérésem van, először, fogadjon el tőlem oly kerek összeget, mely önféle ember birtokában méltán gazdagságnak neveztothetik, továbbá, hogy minél előbb megnősüljön.“

„Mi ez mylord? én tisztelem ön akaratát, de mint angol alattvaló szabad ember vagyok, és senkinek sincs joga személyem felett rendelkezni.“

„Édes jó Kemle barátom! ne heveskedjék; jól értem önt, de mondja csak, ösmer engem közelebből?”

„Igen mylord!“

„Tudja-e, hogy egyellen gyermekem, egy leányom van?”

E kérdésre némi zavarba jött a művész. Nem fogta fel egészen annak értelmét; de miután tudta, hogy a herczegnek csakugyan van leánya, kit néhányszor a színházban véletlenül látott, kevés habozás után válaszolt: „Igen mylord!“

Kemle nem rejthette el annyira zavarát, hogy a herczeg azonnal észre ne vegye. Aztán sötét pir vonult át, és boszus hangon mondá:

„Jól van uram! Tegnap becsültem a színész Kemblet, ma hiu, szemtelen embernek ismerem, és —“

„Herczeg, ön sérteget, ne feledje, hogy saját házamban van!“

Tudom mit akar mondani, de örült gondolatit és vágyait is tudom megbüntetni. Tizen-négy napot tűzök ki, gondolkozzék ajánlatom felett; 10,000 guine-t ígérek önnek, ha ez idő alatt megnősül; ellenkező esetben fogok találni eszközt, elbizakodottságát oly módon megfenyíteni, hogy nem egy hamar felejtendi.“

Kemle elsápadt a dühtől, felállt, s önérettel lépett a herczeg elé:

„Mylord! sokáig engedtem beszélni, ne feledje ki számításából fegyveremet és Angolhon törvényeit! Isten önnel herczeg! Rosz éjszakája lehetett önnek.“

A két férfiú egymás elleni kölcsönös elkeseredéssel vált el.

Kemle egy ideig kutatta a sajtászerű ajánlat valódi értelmét, de megelégedett utóbb az-
zal, hogy az egész esemény tréfás oldaláról te-

kinlve, néhány napig jókat nevetett rajta végre elfeledte.

Néhány hét múlva páholyában ült Kemle, mint néző, s a herczeg újra beállott hozzá. A fennírt találkozás óta nagyon megváltozott. Nem látta többé benne a magas rangu férfiut, annyi sértéssel ajkain; gond és bánattól meghajlott ősz volt, ki előtte állt. Kemle meghatva e nagy változás által, nemesen feledve az eltűrt igaztalanságokat, vendége elé sietett.

„Oh Kemle ur! sohajta a herczeg, ön nem akart meghallgatni engem; tehát családom romlását, haláloamat kívánja ön?”

„Lelkemre mylord, nem értem; parancsoljon, miben szolgálhatok önnek? vagy azt hiszi herczegséged, hogy néhány könnyelműen elvetett szóért haragot, vagy éppen boszut táplálok keblemben?”

„Igaz, helytelenül bántam önnel, elösmérem.“

„Jó, nem fenyegetem többé uram; de kérem, esedezem, nősüljön meg.“

„Mylord! ez több mint tréfa. Aggságának tulajdonítsam e különös ötletet, vagy fogadás birta rá, vagy tréfálni méltóztatik velem? Valóban türelmemet teljesen igénybe veszi ön.“

„Kemle úr! kulcsolt kezekkel könyörgök; barátja az, ki így esdekel: nősüljön!“

Kemle azt hitte, örülte van dolga, s türelmellenül vállat vonítva, távozni készült.

„Uram! könyörületből — teljesítse kérelmemet, nem lehet azt visszautasítania!“

Hogy — herczeg?! —

„Ah kétségbeesett játékot kezdek, midőn feltárom önnek, mi szívemet nyomja. Ön vissza élhet vele — de — nem — nem — hisz ön becsületes ember, ugy — e bár? —

„Tapasztalta ön valaha az ellenkezőt?”

„Ígérje meg, hogy részvétet érzend ös nevem századok óta szeplőtlenül fennálló családom iránt, mely eredetét magától Hódító Vilmostól veszi!“ —

Kemle nagy nehezen tudott egy gúnyos mosolyt elnyomni e melegséggel, de mindenek felett aristocraticus meggyőződéssel mondott bevezetés miatt. — Mindamellert elég nyugottan válaszolá:

„Egész szívemből mylord!“

„Tehát — egy leányom van uram, ki szépségével, bájaival minden előkelő angol nőt felülmúl; egyellen leányom, leggazdagabb nő az egész királyságban, az én Sarah no! — oh Sarah!“ —

Könnyek toltak a szegény ősz szeméibe; és így folytatá:

„E leány szereti önt, uram, végkép elvesz-

té eszét — s most számomra e földön hátra semmi sincs, mint meghalni! —

Öröm és büszkeség fénye vilant át a nagy színművész arcán; szíve hatalmasan feldobogott, és egy pillanatig kéjjel tölté keblét a látkör, mely feltárult előtte. De rögtön erőt vett lelkén a fájdalmas részvét, térden látván lábai előtt az ősz, ki mint Priamus Achilles előtt sírva, esdekelve tekintett fel rá.

Kemle felemelte, s néhány szót erőlködött dadogni; érzelmeitől legyőzetett arcza könnyektől ázott; mindent ígért e pillanatban, megesküdött mindent elkövetni, hogy a nyugalmat a herczeg házának megszerezhesse, s hogy a szép Sarah minden reménytől meg legyen fosztva, melyképtelen szerelmét élteté.

Néhány nap múlva azon hír keringett a városban, hogy az ünnepelt művész, a mindenkittől csodált Kemle nőül vett bizonyos Bereton Nancy-t, egy szegény kézműves leányát. Ugy látszott, hogy Kemle menyasszonyát, csak esküvője előtti napon látta a színházban. Nagy volt a esodálkozás e rendkívül regényes házasság fölött. De nem tudta a világ, hogy Kemblenek okai voltak lehető leggyorsabban eljánni e dologban, és miért lett volna a kis Nancy, ki oly kedves, szerény, megnyerő arczczal bírt, rosabb, mint akárki más? A történet bizonyítja, hogy Kemblenek valóban soha nem volt oka választását megbánni, — Hja! A szerencse vak! —

Az esküvő utáni napon az új nászjárt B. herczeg látogatásával tisztelte meg. Az öreg ur Kemle kezét megszorította, s könyezve mondá:

„Jövök önt megáldani uram, és adósságot leróni!“ ezzel tárczája után nyúlt.

„Nézze mylord — itt az én kincsem“ — válaszolá Kemle — Nancyra mutatva — „már ki vagyok elégitve. Legyen ön házában a boldogság oly állandó vendég, mint az enyémben leend. —

Temetőben.

Hová levél te régi jó barát:
Hová levél reményem csillaga?...
Fehér angyal égi szép szemekkel
Veled szállt ő — most ő is: sírara..

Sötét életem gyászos szemfedőjén
Jövöm mosolyga tündérfény gyanánt;
S ím a végzet sujtoló kezével
Elrablá azt is — elvevé a lányt.

Fehér virág, pusztá szűm virága,
Csillag — hondból nézész-e reám?..

Érzed-e hő könyűimnek, langját,
Mely végigrezg bús sírod bársonyám?..

Halvány az ég, a nap halad alá,
Szellő zúg át a sírvágokon...
Szellem — ujjad tán aggyászfűz galyja,
Mely játszodozva reszket arczomon?..

Feljön a hold, halvány, ezüst arcza
Hivogatva mosolyg, mosolyg le rám...
Fehér arczod tán ez oh leányka,
Mely üdv honába vár a sír után?..

K....y Béla.

Vegyesek.

— A Zrínyi-ünnepély alkalmára a szigetvári polgárkatonaság is kiszokott rukkolni; de az utolsó időkben már annyira megfogyva és megtörve, hogy alig tudtak egy alkalmas sort kiegészíteni, annak is annyira elköpött már az apákról maradt uniformisa, hogy alig hasonlítottak egymáshoz, különösen csákójuk ellenzője volt különféle, széles, keskeny, leálló, felálló, elül hátul, vagy csak elül. A sereg pontatlanul jöven egybe, a kommandans patogott az elkésők irányában. Leikendezve sietett most egy buzgó csizmadia mester és bepördült a sorba. A kommandans mint utolsón ezen ugyancsak kitölté boszuját, míg végre a csizmadia megunván a korholást, eképpen fenyegetőzött: „azt mondom komámuram, hogy ne pöröljön, mert most mindjárt itt hagyom az egész czudar kordást.“

— A Revue contemporaine francia folyóiratban közelebb egy mágnásunk a magyar irodalmat és írókat fogja ismertetni. Ez nagyon helyes oly buta közlemények után, mint milyeket Berghaus német folyóirata a magyar nemzetről hoz. E csodabogár többi közt így ismertet minket: „E piczi rakáska hegyelő, dözsölő ur, ez a milliónyi tömeg rabszolga, ez a csikósok-, juhászok-, kanászokból álló nemzet!“

— Némethon két legjelesebb tenoristája, Formes a berlini, s Ander a bécsi udvari opera énekesi hangvesztés veszélyben vannak.

Elutaztak:

1/2 Mann Gábor, cs. k. hivatalnok, M. Laposról.
Haimer Ede, cs. k. hivatalnok, Hidalmásról.
Fosztó Menyhért, cs. k. Czesztvéről.
Vagner József, magánzó, Déézséről.
Eszényi Károly kereskedő, Déézséről.
Papp Ferencz, kereskedő, Déézséről.
Eisenstadter Sándor, keresk., ügyvivő, N. Váradra.
Gróf Vass Ádám, Czegére.

Bécsi börze.

Dec. 31-én. Magyar 73—50. Temsei 68. Erdélyi 71—50 Arany
5—88 1/2. Ezüst 123.

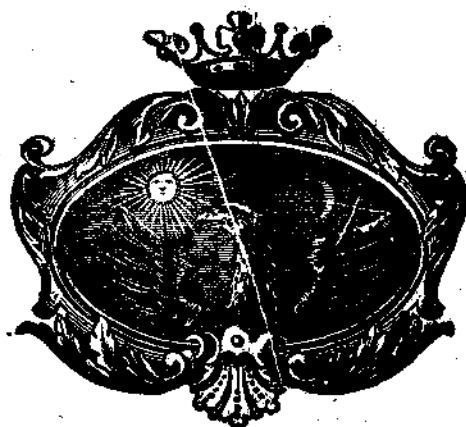
Tulajdonos és felelős szerkesztő: HAVI MIHALY.

Uj opera. Fölemelt árak. Teljes uj kiállítás.

BÉRLET

SZÜNET.

NEMZETI

SZÍNHÁZ.

Felsőbb

engedélyvel.

Kolozsvártt, ma, kedden, január 3-kán, 1860.

A fennálló országos szini választmány partfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti dalszintársaság által adatik:

ÉJSZAK CSILLAGA.

Nagy opera 3 felvonásban, írta Scribe, fordította Havi Mihály, zenéjét írta Meyerbeer. — Az uj jelmezek, a párisi színházi mintaképek után készültek. A tabori gyakorlat Campilli, a pesti nemzeti színház balletmestere fogalmazása szerint adatik elő.

A bárom uj függönyt ez alkalomra késziték a színház festői.

S z e m é l y z e t .

Michaeloff Péter, ácslegény	— — — —	Bodorfi.	Theremetoff, } tábornokok	— — — —	Simony.
Szkavronszki György, asztalos és zenész	— — — —	Pauli.	Kermeloff, } ezredesek	— — — —	Baráti.
Katalin, testvérhuga	— — — —	Fridrikné.	Ismailoff, kozák	— — — —	Alajos.
Prascovia, György mátkája	— — — —	Ferenczi J.	Therskbin	— — — —	Tótfalusi.
Danilovitz, lepénysütő	— — — —	Föllinus.	Czernikoff	— — — —	Marzelli.
Griczenko, kalmuk altiszt.	— — — —	Bokor.	Ör	— — — —	Beczka.
Reynold mester, kocsmáros	— — — —	Gerecs.	Natalia, } markotányosnék	— — — —	Schinek J.
			Ekimóna, }	— — — —	Föllinusné.
			Egy kézműves	— — — —	Palatkai.

Ácslegények, kézművesek, kozákok, granátosok, markotányosok.

Az opera tartalma 10 uj krért kapható.

Fölemelt helyárak : Közép páholy 6 ft. Alsó páholy 5 ft. Felső páholy 4 ft. Zártszék 1 ft 10 kr. Földszint 60 kr. Karzat 30 kr. Katonajegy 35 kr. o. é.

Kezdeté fél 7 órakor, vége 9 után.